

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko E. B., C. N. i Wydawnictwu "J.(...)" S.A. w K.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 października 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 26 października 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o nakazanie pozwanym przeproszenia powoda przez zamieszczenie na stronie tytułowej „D.(...)” w ciągu kolejnych 14 dni od uprawomocnienia się wyroku przeproszenia za pomówienie powoda w artykułach prasowych o handel dziećmi oraz zasądzenie od pozwanych zadośćuczynienia w kwocie 5 000 zł na wskazany Dom Dziecka.

W skardze kasacyjnej obejmującej całe rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji i opłaconej przez pełnomocnika powoda kwotą 600 zł, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem „w każdym przypadku podanie do publicznej wiadomości imienia i nazwiska powoda stanowi o naruszeniu jego dóbr osobistych, a prawomocne umorzenie postępowania, przed wszczęciem zarzutów dotyczących rzekomego handlu dziećmi, dalsze umorzenie sprawy dotyczącej rzekomego nakłaniania świadków do fałszywych

zeznań czyni oczywistym naruszenie dóbr osobistych powoda”. Skarżący wskazał również, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie może wyeliminować rozbieżności i wątpliwości w orzecznictwie sądowym mianowicie, że nie tylko po wszczęciu postępowania przygotowawczego przez organy ścigania, ale tym bardziej przed wszczęciem publikowanie imienia i nazwiska osoby, która według pozwanych dziennikarzy ma być w przyszłości oskarżona, jest naruszeniem dóbr osobistych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu z następujących powodów: w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o żądaniu zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 5 000 zł skarga jest niedopuszczalna bowiem obejmuje roszczenie majątkowe, którego wartość nie przekracza kwoty 50 000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.), ponadto zawodowy pełnomocnik powoda nie uiścił należnej opłaty stosunkowej od tego roszczenia (art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 130 § 3 k.p.c. i art. 3 ust. 2 pkt 3 oraz art. 13 u.k.s.c). Nie zostało także spełnione wymaganie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., bowiem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymogów tego przepisu. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wskazać na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i nie pozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 341/01, OSNCP 2004/6/100 i z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49). Dla spełnienia wymagania art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie jest zatem wystarczające, jak uczynił to skarżący, ogólne wskazanie, że określone działania dziennikarzy podjęte w określonych okolicznościach faktycznych, zawsze naruszają dobra osobiste. Taka konstatacja w żadnym wypadku nie może uzasadniać twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Nie spełnia też wymagań art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. druga podstawa uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jeżeli bowiem skarżący wskazał na podstawę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak zdaje się wynikać z uzasadnienia wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie z

przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do odmiennych ocen prawnych oraz wykazać, że jest to zagadnie istotne i jego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05, nie publ.). Również tego wymagania nie spełnia skarga kasacyjna powoda, której uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania nie zawiera żadnego ze wskazanych wyżej, koniecznych elementów.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.